

Av Tomas Eklund:
Fågeln i kejsarens träd (2012)

www.hilmerlage.se

© Tomas Eklund, 2013
Hilmer Lage, Stockholm
Omslag: Maria Curtis
ISBN: 978-91-980163-2-1

Innehåll

Lukten 7

Änglavakt 41

Röda fanor 51

Arken 62

Fotografiet 85

Väntan 98

Röster 107

Kameleont 143

Vingar 150

Araknofobi 159

Barriären 169

Adams teofani 177

Lukten

I ena stunden så pågår livet som vanligt men i nästa stund så finns lukten där och inget kommer någonsin att bli sig riktigt likt för Martin. Han känner lukten tydligt fastän den på inget sätt är dominerande. Den finns där i bakgrunden men när han väl har lagt märke till den går det inte att missa den. På ytan har lukten en sötma som påminner om mörkrostad choklad, men i grund och botten äger den ett slags kväljande svavelaktighet. Som en obehaglig sanning parfymerad med undanflykter.

Han släpper tidningen som han bläddrat i och går in i vardagsrummet. En solstråle bryter igenom molnen och letar sig in genom smutsiga fönster och avslöjar mängderna av damm som virvlar i luften. Thereses strumpor ligger hopknödade i soffan. En tjejtidning är slängd på golvet där den trängs bland råttor av samlad smuts och katthår. På soffbordet är det märken efter läskedrycksburkar. Utströdda godispapper skvallrar om föregående kvälls videotittande.

Lukten är varken starkare eller svagare här inne. Den bara är där, osynlig men tydligt närvarande. ”Inte konstigt att det luktar skit”, muttrar han för sig själv.

Thereses rum befinner sig i fritt fall. Han sparkar omkring klädbyltena på golvet och trampar på använda trosor. Det finns över huvud taget nästan inga lediga ytor på

golvet. Han gräver bland högarna på skrivbordet. Skolarbeten trängs med hårvårdsartiklar, kex- och chokladsmulor och udda saker som en grön cykelpump och oroande nog ett tandskydd, ett sådant som hockeyspelare använder.

Man skulle kunna tro att det är något i röran som ger ifrån sig doften men det är det inte. I så fall skulle lukten vara starkare här inne.

Sovrummet i andra änden av korridoren. Deras gemensamma säng står i mitten. Golvet på Lottas sida av rummet är täckt av omkringslängda kläder, ostadiga bokstaplar och upplagna tidskrifter. Mot väggen står hennes chiffonjé. Hon använder den både som skrivbord och toalettbord. Ovanför sitter barnteckningar uppnålade. De har suttit där sedan Therese var liten.

Hans egen sida är raka motsatsen. Här finns i princip ingenting. En stol som det ligger en bok på, en politisk thriller med ett bokmärke instuckat någonstans mitt i. Annars är det enda som finns på den här sidan ett klädskap. Inuti det hänger allt i god ordning. Kavajer och skjortor är upphängda på identiska trägalgar, byxor hänger i de rätta vecken, strumpor är oklanderligt hopplockade till kompletta par och kalsongerna är travade som små näsdukar. I sängen ser man tydligt var revirgränsen går. Hans sida är slätbäddad med överkast, Lottas består av hopknycklade påslakan och kuddar som har hamnat både bredvid och under sängen.

För att undersöka om det möjligen kan vara så att lukten är starkare eller svagare här uppe i sovrummet kryper

han runt på alla fyra och sniffar runt i hörnen. Han ställer sig på en stol och vädrar i luften. Sedan drar han bort stolen till klädskaåpet. Han drar med fingret på dess ovansida och konstaterar nöjt att det bara blir ett knappt skönjbart spår av icke-damm. Men det gör ingen skillnad för faktum är att lukten är lika stark och samtidigt lika svag som i de andra rummen.

Det slår honom att detta är absurt. Eftersom lukten är märkbar i hela huset borde dess källa vara så stark att intensiteten ökar markant i dess närhet. Den andra möjligheten är att det finns flera svaga källor men utplacerade i huset på ett så intrikat sätt att det ger samma effekt var man än befinner sig. Det verkar inte sannolikt, tänker Martin. Lukter är helt enkelt molekyler som avges från ett objekt av något slag, och ju större och mer komplicerade utrymmen som de frigörs i, desto mindre är möjligheten att de sprids helt likformigt. För att få denna grundsats bekräftad dyker han ner under madrassen och sniffar sig fram mot en punkt där han låter näsan borra sig ner i stoppningen på sängbotten. Han ligger helt stilla. Bara näsvingarna vibrerar lätt, som på en gammal mullvad som sover middag. Han kan knappt andas, nästan ingen luft når fram till hans näsa. Ändå känner han lukten lika starkt som tidigare.

Senare, mitt i natten, ligger han och ser på Lottas rygg. Han lyfter sin arm för att lägga den på hennes skuldra, men hejdar sig. De sover i samma säng, men alltid åtskil-

da. Närheten är bedräglig. De skaver på varandra. Han vet ju om det, och ändå kan han inte låta bli att agera som han gör. Det är som att pilla på en kliande sårskorpa fastän man vet att det hindrar läkningen.

När Lotta kom hem hade han frågat henne om hon hade spillt ut något eftersom det luktade så djävligt. Hon stirrade på honom och sa att det fanns matkassar ute i bilen som han gärna fick bära in. Det hade retat honom att hon aldrig svarade på hans fråga. Sedan hade de suttit och tittat på teve tills en av Lottas väninnor hade ringt. Hon tog samtalet i köket och han kunde höra genom dörren hur de pratade och skrattade medan han blev allt mer irriterad. När hon till slut lagt på låtsades han att han inte märkte att hon gled ner i soffan bredvid honom igen.

Så han lägger aldrig handen på hennes skuldra. Han vet att det inte gör någon skillnad. Det som sker i nattens mörker, i hans ensamhet, har få förbindelser med vakenvärlden. När morgonljuset kommer, då tar det normala över, och precis som denna normalitet ter sig absurd i nattens mörker, så ter sig alltid nattens självrannsakan som ett flyktigt minne utan minsta betydelse på morgonen. Den tyngd han känner under nattens plågade timmar förvandlas till trygghet. Han vet vad han kan förvänta sig varje dag.

Ändå kan han inte låta bli att önska att det någon gång ska inträffa något oförutsett.

På lördagsmorgonen ligger han halvvakent till halvnotiden då han sakta drar sig upp ur sängen. Lotta sover tungt. Han slår sig ner vid frukostbordet med sin morgontidning. Då slås ytterdörren upp och in kommer Therese med andan i halsen. Hon har det blonda håret i två flåtor som piskar henne i ansiktet som två flugsmällare. ”Åh, är du uppe redan”, säger hon på ett sätt som gör att Martin förstår att hon inte har räknat med det.

”Är du uppe redan?”, upprepar han vad hon har sagt innan fakta sjunker in. ”Du har varit borta hela natten? Var har du varit?”

”Jag har sovit hos Lisa, vad är det som luktar?”

Då först känner Martin lukten på nytt igen. Den är ju där, lika stark som igår, nej ännu starkare. Hur är det möjligt att han ännu inte har reagerat på den? Som om han har stått upp till hakan i vatten hela morgonen utan att lägga märke till att han har blivit blöt.

”Känner du den också?”, frågar han.

”Ja, det är klart, det luktar ju gammal rutten fisk.” Med bestämda steg går hon fram till diskbänken, öppnar skåpdörren och tar ut slaskhinken. ”De här räkorna åt ni väl i förrgår. Ska det vara så svårt att tömma soporna? Måste jag göra allt i det här hushållet?” Hon tar med sig soppåsen ut och slänger igen ytterdörren med en ljudlig smäll.

Martin hukar sig vid diskbänken och sniffar runt i skåpet där slaskhinken står. Ja, kanske finns det kvar en svag bidoft av skämda räkskal där. Men bara där, ingen annanstans. För när han drar ut huvudet ur skåpet är det endast

den märkliga lukten från gårdagen han känner.

”Så där ja, nu kanske man kan få lite frukost?”, säger Therese glatt när hon kommer in igen. ”Titta här, jag har köpt nybakt bröd på vägen hem, doftar det inte gott? Bättre än gamla räkor va?” Hon håller fram påsen under näsan på honom, men han känner ingen doft av bröd. Det luktar bara svavel och choklad tycker han.

Dagen går utan han får något vettigt gjort. Senare, när det har blivit kväll sitter han ensam framför teven. Lotta är hos en väninna och Therese har gått över till Lisa igen. De har båda sagt att de blir sena. Ingen av dem frågade vad han skulle göra, noterade han.

Han tittar på förnedringsteve. Det är ett antal människor som har samlats i en studio för att genomgå olika provningar. De ska äta levande myror, dra ner byxorna på varandra, och svara på meningslösa frågor. Alla utmaningar serveras av den leende programledaren på omisskännelig göteborgsdialekt.

Han mår illa. Det är som att han kopplar ihop meningslösheten på teven med den avskyvärda lukten. Han kan inte längre låtsas om att den inte finns. Plötsligt kommer det över honom. Han hinner inte ens ta sig upp ur stolen. En stor och halsbrännande spyta far rätt upp ur gapet på honom och rinner över bröstet och magen i sega sjok som sedan delar upp sig i små kanaler och vattenfall som hamnar på fätöljen och vidare ner på vardagsrumsmattan.

Han kliver in i duschen med kläderna på och låter vatt-

net strila ned över sig. Byxorna klibbar fast runt benen på honom på ett ytterst obehagligt sätt, men hans tankar är långt borta så därför reagerar han inte på det.

Han befinner sig på botten av en grop som han har ägnat många år åt att gräva åt sig själv. Han vet att han måste ta itu med det som plågar honom.

Det är bara en sak han måste göra först. Han måste hitta vad det är som orsakar den där förbannade lukten och sätta stopp för det.

Han går rationellt till väga. Huset har fem rum om man räknar med köket, plus några extra utrymmen. Två sovrum med en hall mellan dem, vardagsrum, kök och farstu på entréplanet, och så källaren med sitt kombinerade arbets- och hobbyrum. I källaren finns också pannrummet och en matkällare som även fungerar som tvättstuga.

Han upprättar ett skriftligt protokoll med en sida för varje rum i huset. Sedan går han igenom samtliga rum och försöker skatta luktens intensitet. Eftersom doftminnet är bedrägligt och intrycket kan förändras från det första till det sista rummet bestämmer han sig för att utföra operationen i ett särskilt ordningsmönster där han kombinerar rummen på alla möjliga sätt. Han luktar alltså i vardagsrummet efter det att han har luktat i köket, sedan luktar han i ett sovrum och återgår därefter till vardagsrummet och så vidare. Han kommer fram till att han ska använda sig av en femgradig skala där ”ett” innebär ingen lukt alls och ”fem” att den fyller upp hela rummet, så som stanken

från en nyöppnad surströmmingsburk skulle göra.

Denna inledande manöver tar mer än två timmar att utföra, men han tänker gå grundligt till väga och gör sig ingen brådska. Resultatet är nedslående. Det tar några ytterligare observationer innan han har finkalibrerat sin skala, men ju längre han kommer i sin undersökning desto mer säker blir han: lukten är likformigt spridd i huset och intensiteten är ”tre”. Han är inte förvånad. I själva verket har han nästan räknat med det.

Han ställer sig på yttertrappen. Det är stjärnklart ute. Han försöker påminna sig hur stjärnbilderna ser ut men den enda han känner igen är Karlavagnen som han ser borta i väster, svävande över stadens gula sken. Här ute är luften frisk. Ingen lukt. En svag bris blåser och för med sig en aning av fukt. Han backar två steg och är inne igen och den nu så välbekanta lukten är där. Han tar två steg fram och känner friskheten. Han tar två steg bakåt och det luktar död och förruttnelse. Han tar ett steg fram och står på tröskeln, på själva gränsen mellan lukt och icke-lukt som om den i själva verket markerade en skiljelinje mellan liv och död. Finns det ett ögonblick då man varken lever eller är död? Hur kort kan ett ögonblick vara?

Han måste fatta ett beslut nu. Tror han, eller tror han inte, att lukten har en bestämd källa? Finns det något i huset som den emanerar från eller existerar den av sig själv, oberoende av all fysisk förankring? Han intalar sig själv att det är en fråga om tro. Om han utgår ifrån att lukten inte har en bestämd källa så måste han ge upp tanken på

att världen är rationell. En lukt måste helt enkelt ha en källa.

Å andra sidan finns det onekligen tecken som antyder motsatsen. Den jämna spridningen och dess ovillighet att ta sig ut ur huset pekar på ett mer svårförklarligt ursprung, kanske övernaturligt. Men hans förnuft reser sig mot en sådan tanke. Slutsatsen förefaller klar: naturligtvis har lukten en källa. Den kan till och med ha flera källor. Dessa kan vara placerade i komplicerade mönster för att ge märkliga effekter.

Han måste helt enkelt finna dess ursprung.

Han vaknar mitt i natten. Det är ljust ute och han tittar på klockan. Lotta ligger inte bredvid honom men han ser på avtrycken i lakanen att hon alldeles nyss har gjort det. Han stiger upp och går ner för trappen utan att närmare fundera över det märkliga i att det är ljust ute klockan tre en septembermorgon.

Lotta sitter vid köksbordet och dricker kaffe. Hon ler mot honom. Det är ett leende han inte har sett på många år. Det är varmt och innerligt; hennes ögon har en glans som plötsligt får honom att känna sig blyg.

”Jag blir så glad av att se dig”, säger Lotta. ”Vill du ha lite kaffe kanske?”

”Ja tack, gärna. Jag hade en så konstig dröm. Det var mörkt och det luktade illa här. Det var som att allting var giftigt. Inte bara huset var giftigt, det var så konstigt mellan oss. Det var så tyst här hemma. Jag tror inte ens att vi

tyckte om varandra särskilt mycket längre.”

Lotta ställer ifrån sig kaffepannan och stirrar misstroget på honom. ”Det är ju löjligt. Det kommer aldrig att inträffa. Eller hur?”

Hon glider ner i hans knä. De är båda nakna, konstigt att han inte har lagt märke till det. Hon är så slät, hennes hud glöder svagt och hon doftar mysk och lite sött och han ser hennes nackhår darra i motljuset och när han glider med sina fingrar över hennes armar är det som att det slår små gnistor om dem. Han känner att det är alldeles sant som hon säger. Det är dumt att tro att de någonsin kommer att sluta älska varandra. Varför skulle något sådant hända?

När han vaknar på riktigt är det mörkt ute och Lotta ligger bredvid honom, iklädd sitt nattlinne. Han tittar på klockan som inte är mer än tolv. Han har bara sovit i en timme.

På morgonen går han upp tidigt. Det är mycket som ska göras idag. Han börjar nere i källaren. Allt löst ska ut. Arbetsrummet är fyllt av pärmar med gamla uppsatser, söndriga trädgårdsmöbler, prydnadsföremål i målat porslin, trasiga lampetter, tidskriftssamlare bågnande under inre tryck från gamla motortidningar, kläder som magasinerats av bortglömda anledningar, papperskassar med vinylskivor, pappaskar fyllda med småslantar, och annat värdelöst som av oklar anledning mellanlagrats i källaren.

Allt åker ut i en hög på gräsmattan. Han tänker först att

han ska lägga allt på baksidan av huset, för att inte grannarna ska se något. Men han har väl egentligen inget att dölja så vad ska det tjäna till? Alltså dumpar han skräpet på framsidan, alldeles framför köksfönstret, och inom synhåll från trottoaren. Lösöret från arbetsrummet får sällskap av annat skräp från matkällaren och pannrummet. Sylt- och grönsaksinläggningar, rostiga plåthinkar, läskedrycksbackar och kartonger med utgången vällingpulver ställs bredvid ett uppfällt tapetserarbord och en samling intorkade rollers.

Det är en varm dag och Martin stryker svetten ur pannan medan högarna av saker växer. Det liknar en loppmarknad. Han arbetar hårt och tiden går fort. När han är klar med källaren övergår han till markplanet. Han är i färd med att tömma vardagsrummet på tavlor och mattor när Lotta kommer ned för trappen. De ger varandra ett kort ögonkast och hon fortsätter in i köket. Han ser att hon häller upp en kopp kaffe åt sig själv samtidigt som han passerar förbi med en ryamatta över axeln.

Efter en stund kommer hon ut till honom i trädgården, öppnar munnen som för att säga något, ångrar sig, går in igen och smäller igen dörren efter sig. Ett litet klick hörs, vilket betyder att han är utelåst. Han sätter sig ned på det nedersta trappsteget och funderar på varför hon gjorde så. Nu kan han antingen väluppfostrat ringa på dörren eller också bestämt och resolut slå in det lilla ruterformade fönstret på ytterdörren för att sedan pröva om det går att sträcka igenom armen långt nog för att vrida om låset.

Han har redan mer eller mindre bestämt sig för det senare alternativet när det slår honom hur skönt det är att sitta där i solen och kika ut över den sömniga och tysta förortsgatan. Uppe på himlen ser han kondensspåren från ett flygplan som nyss passerat, de är fortfarande ganska raka och tunna. Snart kommer de att växa som en bomullstuss i vatten för att till sist lösas upp i intet. Långt borta hör han lågmälda röster och några barn som ropar till varandra.

Han reser sig upp, borstar av byxorna och börjar gå planlöst. Deras gatstump leder i en rät vinkel mot en större gata med en del genomfartstrafik. Han följer den en bit bort till dess han kommer till en liten biväg utan gatuskylt. Efter bara tjugo meter övergår den i en stig som fortsätter rakt in i den glesa skog som skiljer deras område från betongförorten intill.

I skogen är det ännu lugnare. Vinden rasslar lågmält i asplöven och långt borta hör han en fågel vissla. Han lämnar stigen och plöjer genom ett täcke av ormbunkar som når honom upp över knäna och fortsätter sedan upp för en ravin där han måste ta händerna till hjälp för att inte tappa balansen. Väl uppe sätter han sig ned och nu har han en fin utsikt över grantopparna ned mot kvarteret.

Villaförorten är byggd i hästskoform, där genomfartsvägen är själva hästskon och de andra gatorna är små taggar som skjuter ut från den. I en av de närmaste trädgårdarna, rakt nedanför ravinen, ser han hur en hjort tuggar på ett nyplanterat fruktträd. Den lilla lappen med skötselavis-

ningarna från handelsträdgården sitter fortfarande kvar. Han ser hur den fladdrar i takt med att djuret sliter i det stackars trädet. Solen lyser i hjortens bruna päls, den är som ett skimrande tecken mot den gröna gräsmattan.

Minnet återkommer om det som hände natten innan. Var det verkligen en dröm? I så fall var det en dröm som kändes mycket mer verklig än vad verkligheten själv gör. Parallellvärldar, tänker han. Jag har hamnat i fel värld. Någonstans delade den sig i två och jag hamnade här. Och någon annan hamnade i den riktiga världen. Det är för djävligt. En illasinnad tvilling har lurat mig, tagit sig in i Lottas och mitt liv och förpassat mig till det här stället där allt är så fel. Hur kommer det sig att jag inte har förstått det tidigare?

Tack vare drömmen, eller vad det nu är, vet han hur det är meningen att det egentligen ska vara. Det är över huvud taget märkligt att han har glömt bort det, men det är inget han kan göra något åt. Däremot finns det något annat han kan göra inser han och flämtar till, överraskad över sin egen insiktsförmåga.

Han kan förändra den här världen.

Han säger sig att hädanefter ska saker bli annorlunda. Än är det inte för sent.

Han ska ta de små stegen själv.

Vara uppmärksam, inte beräknande. Vänlig, men inte insmickrande. Han ska ge osjälviskt och han ska älska henne oavsett om han får något tillbaka eller inte. Tids nog kommer hon att se och förstå hur han anstränger sig.

Då kommer allt att bli bra igen.

Han känner sig alldeles lugn. Det är något han inte har upplevt på länge. Han lägger sig bland ormbunkarna och snart sover han.

Flera timmar senare är han hemma igen och ringer på dörrklockan. Therese öppnar utan att säga ett ord. Från hallen ser han att det är två andra personer i vardagsrummet. Han känner vagt igen dem som arbetskamrater till Lotta, men han vet inte vad de heter. Den ena kvinnan är uppseendeväckande storbystad och har en hövolmsfrisyr. Bredvid henne sitter en fågelliknande kvinna som med nervösa huvudrörelser följer diskussionens trådar som om det är fågelfrön som kastas till henne.

Detta registrerar Martin inom bråkdelen av en sekund, för sedan kommer den över honom, oundvikligt och överväldigande: lukten. Om den var tydlig och påträngande tidigare, så är det inget mot vad den är nu. Om den verkligen har blivit starkare eller om det bara är så att kontrasten är desto starkare efter att han har varit ute i friska luften i flera timmar vet han inte, men om den tidigare bestod av några få men komplexa nyanser har den nu förvandlats till en hel symfoni av luktteman, ledmotiv, genomföringar, sidoteman, klangfärger, subtila rytmförskjutningar, komplexa harmonier, parallellföringar, fugaliknande stämföringar och basostinatton av ruttna kadaver, svingödsel, sva-vel, pappersmassa, kattmat, maggaser, avfall, förruttnelse och långsam pyrande död.

Effekten är ögonblicklig. Hela hans nervsystem revolterar, magen kastar upp allt maginnehåll och det passerar strupen som en eldsflamma och landar med ett ljudligt plask på hallmattan. Tårarna rinner ur ögonen på honom. I blindo tar han två steg framåt, halkar i spyan och ramlar in i vardagsrummet där han landar alldeles framför soffbordet. Lotta och de två andra kvinnorna ser storögt på honom.

Det värker i Martins svanskota och han flämtar efter luft. Men lukten fortsätter att kvälja honom och han släpper ut en ljudlig rap. Fågelkvinnan snörper på munnen och viftar med handen framför näsan.

”Ni känner den också! Lukten! Eller hur?”, flämtar Martin mellan kramperna. ”Men det märks ingenting därute – inte ett spår, är det inte konstigt?”

”Det är inte så svårt att förstå eftersom du uppenbarligen är här inne, varför skulle det då lukta därute?”, säger Lotta.

”Jag? Vad har jag med det här att göra?” Martin ruskar förvirrat på huvudet.

Fågelkvinnan tuggar ordlösa haranger. Martin tänker förvirrat att hon tuggar kaffebrödet för att kunna spy upp det åt honom som fåglar gör åt sina ungar. Under tiden håller blondinen upp mer té åt sig själv med beundransvärd sinnesnärvaro.

Lotta väser åt honom mellan stängda tänder: ”Ut härifrån, och torka upp efter dig på vägen. Vad är det med dig? Är det inte bara just typiskt att du ska storma in här

och skämma ut mig?” Han ser hur Fågelkvinnan nickar instämmande.

”Men jag ville bara tala om att jag sett en hjort, och då tänkte jag på hur vackert alltsammans är och så tänkte jag på våra liv och att jag vill bättra mig, du ska få allt du vill ha – det var så jag tänkte, men så kände jag lukten och det var som att någon drog ner en slang i mig och pumpade upp allt det här kräket!” Han ser sig omkring med kysande ögon. ”Jag ska naturligtvis torka upp efter mig.”

”Den här lukten du pratar om, har den händelsevis någonting att göra med alla våra saker som ligger utplacerade på gräsmattan? Alla mina syltinläggningar till exempel. Eller mina gamla dagböcker?”

”Javisst, vi måste finna lukten, var den kommer ifrån alltså. Jag har gjort noggranna mätningar, den finns överallt i huset. Om vi får bort alla saker först så blir det mycket lättare att finna ursprunget. Vi kan göra det tillsammans om du vill. Eller jag kan göra det själv. Du och Therese kan åka hem till mormor, det skulle göra henne glad. Jag kan ordna alltsammans. Den är borta när ni kommer hem. Jag lovar. Lukten alltså. Är borta.”

Lotta blundar och försöker samla sig. Blondinen lutar sig fram över Martin så plötsligt att han instinktivt ryggar tillbaka.

Men hennes röst är lugnande: ”Martin, du vet att det kan vara ärftligt?”

Lotta skjuter snabbt in att ”i hennes släkt har de aldrig varit vansinniga”.

”Nej, det kommer förstås från Martins familj menar jag. Det får man ju utgå från.”

Medan kvinnorna är upptagna med att diskutera hans själsförmögenheter kryper Martin ut med hallmattan släpande efter sig. Väl ute ur huset tar han sig fram till trädgårdsgrunden där han hivar över den nedkräpta mattan. Den lägger sig på trottoaren som en stor illaluktande boorm.

När han kommit in igen går han raka vägen till badrummet och hämtar blomsprutan. Han fyller den omsorgsfullt med kallt vatten, ända upp till kanten så att det ska bli bra tryck i den. Han provskjuter några gånger mot kaklet och justerar munstycket så att han får en hård och koncentrerad stråle.

Tillbaka i vardagsrummet siktar han på blondinen: ”Koncentrerad saltsyra. Vi använder det för att skölja bort kalkavlagringar från husgrunden. Det kommer att få samma effekt på ditt ansikte om du inte packar ihop och drar härifrån. Nu, på en gång!”

Blondinen stirrar tyst in i blomsprutans mynning men samtidigt hoppar Fågelkvinnan reflexmässigt, och förvånansvärt vigt, bakom soffryggen. Martin trycker av och strålen missar hennes bak med minsta möjliga marginal. Samtidigt kastar sig blondinen framåt. Hon försöker hugga tag i blomsprutan för att vrida den ur hans grepp, men missar, vilket gör att hon landar framför hans fötter. Han vrider på munstycket till sprayläge och riktar den nedåt mot hennes huvud. Fågelhuvudet sticker upp bakom soff-

ryggen. ”Nej, gör det inte! Herre gud, han är helt vansinnig. Kan ingen göra något? Lotta!”, kraxar hon.

Lotta stirrar klenroget på scenen som utspelar sig framför hennes ögon. Martin trycker av. Ett förtätat moln av vattenledningsvatten skjuter ut och sätter sig som små dagdroppar i blondinens hårsvall. Fågeln skriker: ”Herre gud, han gjorde det. Han sköt henne!”, innan hon på nytt tar skydd.

I det ögonblicket kommer Therese inspringande från köket. Innan hon har hunnit avläsa vad situationen egentligen handlar om så har föremålet lämnat hennes hand. Som på ett utsträckt snöre förflyttar det sig rakt genom rummet och träffar hennes far i pannan. Föremålet spricker. Det är en spargris i glaserad lera som hon en gång har gjort i slöjden. En farsdags-present som har stått i köksfönstret i evigheter. Småmynt blandade med lerskärvor regnar ner på golvet. Martins ögonbryn spricker och en fontän av blod sprutar ut samtidigt som han segnar ner på golvet.

”Pappa! Förlåt mig, jag såg inte att det var du!”, ropar Therese och rusar fram till den fallne fadern.

”Jag trodde verkligen att han skulle döda mig”, säger blondinen.

Therese, som olycklig sitter bredvid faderns kropp, blänger på henne.

Martin försöker säga något, så dottern kryper närmre och lägger örat till hans mun. ”Han säger att det är lukten, allt är luktens fel!”

Lotta fnyser. ”Det kanske är alldeles sant. Problemet är att den där lukten bara finns i hans hjärna och ingen annanstans. Har ni druckit upp ert té? Therese, jag vill att du går upp och packar en väska. Vi kan inte stanna här.”

”Men mamma, vi måste ringa efter en ambulans, eller ta honom till en läkare eller något!”

”Det är meningslöst, de ger honom bara Alvedon. Han behöver en psykiatri. Skynda dig nu!”

Motvilligt reser Therese sig och går sakta upp till sitt rum med trulig min. Snart är hon tillbaka med en liten kabinväska som hon packat ner några kläder i. Under tiden har Lotta fått iväg sina väninnor, sopat undan spåren av striden, och som en liten eftergift placerat en kudde under sin mans huvud. På vardagsrumsbordet lägger hon en handtextad lapp: *Jag hoppas att du tar ditt förnuft till fånga. Lukten finns bara i ditt huvud. Du räknar säkert ut var vi är. Men låt oss vara ifred. Jag hör av mig så småningom för att ta reda på om du blivit normal igen eller inte.*

Morgonen efter är det måndag och han åker till jobbet med tunnelbanan. Natten har varit hemsk. En ständig pendling mellan vakenhet och sömn. Stundtals kanske han till och med var medvetlös. Förmodligen har han en hjärnskakning. Det var obegripligt att de kunde lämna honom så där. Men Therese protesterade i alla fall, det hade han uppfattat. Det var inte hennes fel. Han ska förlåta henne, när de kommer krypande tillbaka. Men Lotta, det är en annan sak.

Nu är han framme vid sin arbetsplats. Ett statligt verk som har hand om planering och kontroll av skolfrågor. Martin har sin arbetsmodul på sjätte våningen. Han går med tunga steg genom kontorslandskapet. Han hänger av jackan på sin stol och går och hämtar kaffe. Ute i pentryt är det diskussioner om någon fotbollsmatch. Två herrar i sextioårsåldern är så engagerade i någon teknisk detalj kring spelarbyten att de inte lämnar plats åt honom så han måste tränga sig in mellan dem för att komma fram till kaffeautomaten. Huvudvärken bryter ut igen – den som han lyckats hålla i schack på tunnelbanan.

Han stirrar på sin datorskärm. Funderar på om han ska knäppa på den. Han vet att hundratals e-postbrev väntar på honom. Det gör det varje måndagsmorgon. Engagerade lärare och föräldrar som vill lämna upplysningar, ha information om olika frågor, eller rätt och slätt avreagera sig. De senare är de som är enklast att åtgärda. Det är bara att trycka på delete så är det klart.

Det luktar instängt. Fönstren går inte att öppna, det är en klimatanläggning som ska se till så att luften ständigt växlas, att den håller en viss fuktighet och känns frisk. Plötsligt ropar han till: ”Då borde det väl för i helvete lukta gott också!”

Han ser sig generat omkring, men de närmsta grannmodulerna är ännu obesatta, så det är ingen som har hört honom. Han tar av sig skorna och stryker med fötterna över den bruna heltäckningsmattan. Det är konstigt att de ännu inte har bytt ut den. Den är antagligen mer än tret-

tio år gammal och förutom de estetiska synpunkter man kan ha på den så är den förmodligen hälsovådlig. Han kryper försiktigt ner under skrivbordet och sniffar lite försiktigt på mattan. Det luktar inte gott, men det går ändå inte att jämföra med lukten hemma. Här är det mer en allmän känsla av osundhet. Ungefär som ett kallfordrat torp som har stått tomt i många år och där mössen har byggt reden i madrasserna under vintrarna och solen blekt sönder vaxdukarna på somrarna. Han tittar på klockan. Den visar på kvart i nio. Han har varit på jobbet i jämnt tjuugoåttio minuter när han fattar beslutet. Det här håller inte längre. Han måste hem och ta itu med det stora problemet.

Från denna punkt följer historien sin egen logik. Det är bara en tanke som styr hans handlande. Att finna källan eller de eventuella källorna till lukten och eliminera dem om han så måste riva hela huset eller gå under själv på kuppen.

Ute på gården står lösöret som han släpat ut kvar som en vittnesbörd över projektets fåfånglighet och det får snart sällskap av allt annat som är löst och går att transporteras ut ur huset. Det som blir kvar inomhus är sängar, klädskåp, större bord och tjuugoåttatums-teven de köpte bara några veckor tidigare. Lukten gör honom fortfarande illamående, men han intalar sig att han måste lära sig att leva med den. Det är som en cancersjukdom som man inte kommer undan och som man därför måste lära sig att acceptera innan man tar itu med den.

Han är så uppslukad av sin uppgift att han glömmer att äta och dricka. Han upptäcker till sin förvåning att han känner magsmärtor framåt kvällningen och förstår till slut att det är hungern som gör sig påmind. Han dämpar den hjälpligt med ett digestivekex, nedsköljt med apelsinsaft som han hittar i skafferiet. Medan den ljumma saften rinner ner för hans strupe slås han av en tanke som skulle kunna ge en logisk förklaring till fenomenet.

Tänk om ett litet djur, troligen en mus, har känt vittring av maten i skafferiet och sedan har dragit sig dit för att i sin hunger smaska i sig något som inte har varit riktigt bra för den, som rutten potatis eller någon annan möjlig grönsak och att den därefter har krupit tillbaka längst in i skafferiet, eller kilat in bakom väggen, och där i sitt utmattade tillstånd till sist fastnat. Den lilla kroppen kan ha brutits ner till ett ruttnande kadaver som sprider sin odör över hela huset. Om lukten fortplantas genom utrymmena mellan väggarna kan den effektivt spridas till både övervakningen och källaren.

Han släpper glaset mitt i den tanken, och börjar vräka ut allt från skafferiet, rakt ner på golvet. En saftflaska går sönder och en trasig Oboj-ask sprider chokladpulver i små bruna moln över hela köket. När skafferiet är tomt på livsmedelsprodukter och köksgolvet fyllt av en oaptitlig sörja skärskådar han pedantiskt varje hylla i sin jakt på den hypotetiska musen.

När han till slut konstaterar att detta inte kan lösas på något enkelt sätt eftersom det inte finns någon ruttnande

djurkropp inom syne, så går han ner i källaren och hämtar verktygen.

Med yxan börjar han slå sönder de grova trähyllorna så att han får utrymme nog att ställa sig upp i skafferi-
et. Sedan fortsätter han med att borra hål i väggen i ett slumpvist mönster med hjälp av slagborren. Putsen flyger och han åstadkommer mycket riktigt några små hål. Han övergår till att slå med en hammare och lyssnar efter eventuella ekon som ska avslöja om det finns några håligheter där bakom. Till sin förvåning upptäcker han att väggen faktiskt är helt solid. Han försöker att riva ned putsen med bara naglarna innan han besinnar sig och ger upp skafferi-projektet. Det är med tunga steg han går uppför trappan. Han kastar sig handlost direkt på sängen med kläderna på, och med en hastig sidoblick på väckarklockan konstaterar han att det är väl över midnatt. Barmhärtigt nog slumrar han in direkt.

De närmaste dagarna ägnar han sig åt en grundlig demontering av huset. En gång är det nära att sluta illa när han med ett par kraftfulla släggslag gör några rejäla hål i en bärande vägg och den är nära att falla över honom samtidigt som taket bågner kraftigt. Han monterar bort bakstycket på teven och river ut innanmätet för att sniffa efter den förhatliga lukten. Efter det kan han inte ha teven på och snart går även radion samma öde till mötes. När spisen, kylskåpet och frysen blivit obrukbara kan han bara äta kalla konserver, torkade nudlar och kex. Han tillbringar

en halv dag med att samla upp sin egen avföring och urin för att kunna jämföra dess doft med lukten i de olika rummen. Efter det kommer han på att han kan göra kontrollerade experiment genom att anteckna vad han äter och sedan jämföra avföringarnas lukt med varandra för att se om de varierar och om det är någon speciell diet som kan ge honom en ledtråd till lukstens ursprung. Men metoden är resultatlös och ju mer ensidig hans diet av nödvändighet blir, desto mer meningslös blir själva metoden i fråga.

Till slut monterar han bort toalettstolarna, både från toaletterummet på undervåningen och från badrummet på övervåningen. Han baxar ut de otympliga porslinspjäserna på framsidan där de krossas mot den stenlagda uppfarten. Om han måste uträtta sina behov använder han istället tomma konservburkar eller går ut i trädgården.

En del möbler är helt enkelt för stora och tunga för att släpa ut för en ensam man. Med hjälp av yxan förvandlar han vardagsrumssoffan, klädsåpen och sängarna till flisved. Först överväger han att samla ihop avfallet i svarta plastsäckar ifall det skulle bli aktuellt att pussla ihop de sönderhuggna möblerna igen, men beslutar sig till sist för att hiva ut bråtet genom fönstren.

En natt i slutet på veckan händer något oväntat. Han börjar känna en märklig lätthet. Inte bara på grund av att han rent fysiskt har lättat i vikt genom den ensidiga dieten. Det är också som om avlägsnandet av alla ting som normalt tar upp så mycket plats i hemmet och vars skötsel tar

upp så mycket tid, har lett till ett slags själslig lätthet. Som om alla bekymmer verkligen är på väg att lämna honom. Det är med en viss förvåning som han inser detta. Han är en man som har tillbringat en stor del av sin vakna tid med att se till att tingens värld är kontrollerbar, förnuftig och rationell och som aldrig har tvivlat på själva nödvändigheten av att omge sig med alla dessa ting. Det är först nu som han, konfronterad med ett mer eller mindre tomt hus, får en känsla för renheten, en brist på fysisk barlast som han tidigare antagligen skulle ha karaktäriserat som oansvarigt flum.

Men det är inte allt, dessutom är det så att lukten håller på att försvinna! Han ser i sina papper att denna gång finns det ett antal tvåor i protokollet och att genomsnittet hamnar på två komma sju, alltså en nedgång i intensitet med noll komma tre. Med den takten kommer lukten att vara borta inom nio veckor.

Han njuter av sin nyfunna lätthet. Han dansar genom rummen och sjunger högt för sig själv. Det är som om han för första gången verkligen lever.

Men sedan glider glädjen liksom bort och nästa morgon är allt borta. Lukten är lika stark som vanligt. Han drar slutsatsen att om han bara kan bli kvitt lukten kommer han att känna den där underbara lättheten igen. Någonstans inom sig anar han att det i själva verket kanske är tvärtom. Att han måste befria sig från allt som tynger ned honom för att slippa lukten. Det är dock ingen tanke som han lättvindigt accepterar.

Nästa dag ringer det på dörren. Det är Lars Palmgren, hans närmaste chef på Verket. Palmgren gör en tveksam gest inåt huset för att visa att han förväntar sig att bli in-släppt. Martin stiger åt sidan och släpper in sin chef.

Palmgren går runt ett slag i det nästan helt tömda huset. Utan synbar förvåning kikar han in i det sönderslagna köket och nickar tyst som om han fått något bekräftat. Till sist ställer han sig och sparkar lite rastlöst på en av golvlis-terna i vardagsrummet.

”Det är mer än en vecka sedan du var på jobbet. Man brukar förvänta sig ett sjukintyg. Fan, man brukar förvänta sig ett livstecken, ett telefonsamtal, någonting. Man brukar inte bara stanna hemma. Vad har hänt med telefonen? Jag har försökt att ringa.”

Martin pekar lite obestämt ut mot baksidan men Palmgren fortsätter att stirra in i väggen samtidigt som han pratar.

”Man frågar sig vad du håller på med?”

Nu vänder han sig om och stirrar på Martin.

”Men du förstår väl?”, säger Martin. När lukten kom var jag tvungen att göra något. Så här kan man ju inte ha det. Hur skulle jag kunna koncentrera mig på jobbet? Det är bara nonsens i jämförelse. Bara en massa dumma klagogsmål. Inget att bry sig om egentligen.”

”Vilken lukt? Vad pratar du om?”, frågar Palmgren.

”Du kan inte mena att du inte känner den. Visserligen trodde jag ett tag att den var nere på två komma sju, att

den hade fallit från tre, men jag ska göra en ny undersökning idag och jag är säker på att den minst är uppe på tre. Och den är lika stark överallt.”

”Två komma sju – tre – men har du blivit alldeles från vettet? Hur står det till egentligen? Va?”

”Vad jag menar är att du inte kan ana den lätthet som jag kände – då när jag trodde att den var nere i två komma sju – det var som att sväva på moln. Det låter kanske löjligt men jag har aldrig varit med om något liknande. Jag kan inte fatta hur jag har kunnat gå omkring med en sådan ryggsäck tidigare. Är det så för alla? Bär du på en sådan tyngd?”, säger Martin.

”Jag förstår fortfarande inte vad du pratar om. Har du gjort dig av med alla möbler? Det ser ut som en soptipp här ute och du ser ut som en hemlös alkis. Jag ser bara något väldigt tragiskt. Ursäkta mig, men jag anar ingen lätthet. Bara en stackars djävel med solsting som pratar i nattmössan.”

”Ja, det är ju det jag säger. Lukten och lättheten. De hör ihop. Det är därför jag måste finna källan till lukten. Så jag kan komma på hur jag tar bort lukten. Då kommer jag alltid att kunna känna lättheten! Då kan Lotta och Therese komma tillbaka – allt kommer att ordna sig.”

Palmgren nickar och beger sig uppför trappen till övervåningen. Kikar snabbt in i de båda sovrummen och konstaterar att de är lika tomma som övriga rum.

”Den här källan du pratar om, har du kommit närmre den? Har du någon teori?”

Han lutar sig över trappträcket och ropar ner till Martin som svarar honom.

”Jag har tagit bort allt som är löst, så jag vet att det sitter i själva huset. Kanske bakom någon tapet som jag inte har rivit ned ännu, eller en vägg som jag inte har tagit bort, eller i själva taket.”

”Och lukten är lika stark överallt säger du?”

”Ja, det är ju det som gör det så svårt. Det går liksom inte att sniffa sig fram. Det vore enkelt om det var en rutten ost i kylskåpet. Jag måste finna själva orsaken. Det måste ju finnas en orsak, eller hur?”

Palmgren tycks begrunda detta ett ögonblick, innan han fortsätter. ”Det finns en teori, eller snarare ett slags gudsbevis, som går ut på att allting har en orsak och att man kan härleda alla orsaker tillbaka till en första orsak. Och att den orsaken skulle vara Gud.”

”Thomas av Aquino?”

”Nej, Gud sa jag, att den första orsaken skulle vara Gud. Jag tycker att du betraktar den här lukten som du känner, som om den var en första orsak! Du kanske blandar ihop orsak och verkan?”

”Men jag vill ju ha bort den. Jag hatar den!”

”Det finns ingen motsägelse i det”, säger Palmgren.

Martin tittar ner på sina fötter. Vad lite man vet om sina medmänniskor. Om han hade anat att Palmgren kunde vara så förstående och insiktsfull, så skulle han ha hört av sig till jobbet. Det skulle tydligen inte ha varit några problem. Kanske hade Palmgren liknande erfarenheter. Kan-

ske stängas han med samma frågor som han själv.

Palmgren passerar förbi Martin och samtidigt som han sätter kepsen på huvudet och trycker ner handtaget på ytterdörren säger han: ”Du behöver inte besvara dig med att komma till jobbet. Vi klarar oss nog ändå ska du se.” Sedan är han borta.

Dagarna går. Tapeter rivs ner, väggar urholkas, källartrappen förvandlas till träflisor och hamnar på bakgården. Protokoll upprättas och teorier sätt på pränt ända tills dess att han fattar misstankar mot sin enda kvarvarande blyertspenna, bryter den mitt itu och karvar ur innehållet med hjälp av en synål och en fickkniv.

En dag sitter han i ett hörn av vardagsrummet med händerna i fickorna och benen rakt fram. En solstråle har fångat in honom och i dess stråk ser han hur miljontals små partiklar svävar viktlösa genom luften. Långt borta hör han en knattrande moped som startas. Han har inte gjort någon luktbedömning på länge men han är övertygad om att den oförändrat ligger på tre. Å andra sidan är det så att han själv, och inte minst hans kläder, luktar så illa att själva uppskattningen har blivit svår och det kan ha skett oavsiktliga förvrängningar av skalan.

Han vet att han befinner sig vid nollpunkten. Det finns ingen väg att gå härifrån. Han försöker förgäves komma ihåg den där underbara känslan av lätthet men det är som att till och med själva minnet av den är borta. Nu känner han bara en enorm tyngd över sina axlar. Inte bara där, det

är som att hela hans kropp har kavplats ut till en tunn deg under inflytandet av ett gigantiskt gravitationsfält.

Med handen känner han att han har något i fickan. ”Slarvigt”, tänker han, det kanske har legat där hela tiden och då kan det ju vara källan. Allt är möjligt. Han tar upp det och sniffar på det men föremålet har ingen lukt alls.

Det är Lottas lapp. Den som hon lämnade efter sig på vardagsrumsbordet när hon och Therese gav sig av. Hur länge sedan är det egentligen? Han måste ha stoppat på sig den utan att tänka på det.

Han ser hennes ansikte framför sig och han ser sin dotters ansikte och det är som ett bildspel där bilderna växlar två gånger i sekunden för att till sist glida in varandra och bli till ett enda mor- och dotteransikte. Jag var tvungen att få iväg dem, tänker han. Det hade varit farligt för dem att vara här. Det är som en byggarbetsplats, det är risk att man snubblar och slår sig. Vana vid bekvämligheter är de också. Inte vill en sextonåring bo så här, de har säkert haft det jättebra under tiden.

Det är inte så svårt att räkna ut var de är. Hos Lottas mamma förstås. Mödosamt reser han sig upp och tar sig ut på baksidan. Han ser på möblerna. Tanken slår honom att detta nu har blivit ett inverterat hus, ett hus som har insidan utanpå och vars insida med motsvarande logik helt enkelt representerar resten av världen, och på det sättet är det väl bara rätt och riktigt att dess mest karaktäristiska egenskap är den oföränderligt avskyvärda lukten.

Bakom resterna av det gamla väggur de haft uppsatt

över köksbordet hittar han det han letar efter: mobiltelefonen. Han får otroligt nog igång den och plockar snabbt fram sin svärmors nummer och trycker på uppringningsknappen. Han väntar otåligt medan signal efter signal går fram och är nära att trycka av när någon till slut svarar i den andra änden.

”Hallå?” Det är Lotta.

”Hallå Lotta, det är jag! Martin!”

”Lotta är inte här”, säger rösten som han klart och tydligt hör är Lottas.

För en kort stund är han svarslös. ”Bevisa att du inte är Lotta!”

”Bevisa? Hur fan ska jag kunna bevisa det? Okej, det är väl jag då.”

”Hur är det? Med Therese och så menar jag?”

”Vad tror du egentligen? Hennes far blir galen och börjar slänga ut inredningen på gården. Hon gråter varje dag. I går visade hon mig en tidningsartikel om en pappa som plötsligt, utan förvarning, gick in i sina barns sovrum med en hagelbössa och sköt dem. Sådana saker – förstår du vad du har gjort?”

Martin tystnar. Han vet inte vad han ska säga och väntar bara på att Lotta ska lägga på. Till slut fattar han mod.

”Jag är uppriktigt ledsen. Jag bara kände så starkt, starkare än något jag har känt i hela mitt liv att jag var tvungen att göra det här. Vad skulle jag göra? Jag känner lukten, ingen annan verkar göra det. Det gör inte att jag känner den mindre. Jag kan bara göra vad jag känner, vad som är

verkligt för mig. Nu är det verkligen för mig att det viktigaste som finns för mig är du och Therese. För helvete, vi har kämpat i mer än sexton år med att föda och uppfostra ett barn, det går bara inte spårlöst förbi. Det tror väl inte att jag skulle ta en hagelbössa och ... det är ofattbart.”

”Tja, vad ska man tro? Och vad är det du försöker säga egentligen?”

”Att jag vill reda upp det här jag har ställt till med. Att jag vill komma hem igen. Jag menar komma över till er. Jag ska ordna upp allt. Laga allt som jag har haft sönder. Vi kanske kan åka på en resa? Bara vi tre, för att bygga upp det ömsesidiga förtroendet igen.”

”Jag vet uppriktigt sagt inte. Vad ska jag tro?”

”Hur många år har vi känt varandra? Tjugovå?”

”Känner man någonsin en annan människa?”

”Nej, kanske inte. Du har rätt som vanligt. Men om jag inte får komma tillbaka är jag förlorad. Då finns det bara en väg för mig att gå och den leder bara nedåt. Det är min enda chans att du räddar mig.”

”Varför vill du bli räddad?”

Det finns bara en sak han kan säga. Orden känns storvulna och ovana, men han är tvungen att säga dem: ”För att jag älskar dig.”

Han ska ge sig av nu. Hon har gått med på att han kommer över till dem. Tio minuter efter att de lagt på ringde Lotta tillbaka och talade om för honom att Therese hade blivit glad över att de tydligen pratade med varandra igen.

Med ett irriterat tonfall lade hon till: ”hon förlåter tydligen allt – det gör man kanske i den åldern”.

När han ser ut över förödelserna känner han en stark sorg. Så nära det har varit att han ödelagt sitt liv. Han drar in tjocka sjok med luft ner i lungorna. Den förhatliga lukten är trots allt där, kanske till och med något starkare igen. Det finns inget att göra åt den.

Han sparkar planlöst på några småstenar som måste ha fastnat under hans skor och dragits in. Det är då han får han syn på dem. På golvet, nära väggen mot köket, kravlar tre decimeterlånga djur med skrovliga bruna spolformade kroppar, sex ben, långa släpande antenner och slöjliknande vingar. Det ser ut som att de tittar på honom. De rör på antennerna och för ett ögonblick är han säker på att de försöker kommunicera med honom. Han ser dem alldeles klart, fastän det är på ganska långt håll, han kan urskilja alla underliga små detaljer på deras groteska kroppar. När han går fram emot dem med stadiga kliv kryper de ner i ett litet hål alldeles intill väggen. Såg han dem verkligen? Han måste krypa ner och sätta näsan till det lilla hålet. Lukten är obeskrivligt stark, starkare än någon annanstans. För första gången bryts mönstret med den jämnt fördelade luktstyrkan. Det här är femman – det måste vara källan.

Han hämtar kofoten som ligger slängd i hallen och ska just till att börja bryta upp golvet när en tanke slår honom. *Vad i helvete håller han på med egentligen?* Han har ju släppt det här. Han ska åka till sin svärmor där Lotta

och Therese befinner sig. Den fruktlösa jakten på lukten källa är över.

Han kisar mot kofoten i sin hand. Dess matta blygrå nyans gör att den ser suddig ut. Men det är lustigt nog som att kofoten är det enda beständiga i ett universum som samtidigt rusar baklänges i full fart.

Han är tillbaka igen. Det finns bara tre ting nu, han själv, kofoten och lukten. Han börjar karva i golvet, på jakt efter de tre underliga insekterna. De har säkert byggt bo i trossbotten. Där lägger de sina ägg och det är från dem den ondskefulla lukten kommer. Allt står klart för honom nu. Bara tio minuter till så ska allt det här vara ur världen. Då kommer han att känna den där underbara lättheten. Vore det inte underbart att kunna tala om för Lotta och Therese att lukten är borta och att de kan flytta hem igen?

Bara tio minuter till så ska det vara ordnat. Bara tio minuter. Eller vad det nu kan ta.